Locul științei în leadership

On Aprilie 10, 2008

"Mișcarea atrage întâi atenția, abia apoi te gândești la ceea ce se mișcă."

Serghei Eisenstein nu învățase desenul niciodată. Începuse să deseneze în urma unei impresii din copilărie: în așteptarea începerii partidei, inginerul Afrosimov îi desena cu o cretă pe postavul albastru închis al mesei de joc contururi de animale. Eisenstein rămăsese fascinat de arabescul alb al liniei care se năștea sub ochii lui și care în mișcarea sa făcea să apară câini, cerbi, pisici. Linia se mișca de-a lungul conturului invizibil al unui obiect căruia, printr-un miracol, îi dădea astfel existență pe postavul mesei. Dinamismul liniei era o senzație care-l pasiona ani de zile.

Inginerul Afrosimov îi inoculase plăcerea de a desena. Mai târziu, la Politehnică, materia aridă a geometriei analitice căpăta pentru tânărul student un farmec aparte pentru că traducea în misterioasele formule algebrice tocmai mișcarea liniilor. Dinamismul "devenirii", în opoziție cu staticul, îl va pasiona toată viața, fie că e vorba de mișcarea liniei, ori de cea a fenomenelor. Era o fascinație pentru geneza lucrurilor care-și are originea și aici, în această impresie timpurie în legătură cu desenul.

*A desenat, cum știm, mult, în tinerețe. Mult și prost, deoarece, abandonând inspirația primară, încărca desenul cu detalii sub influența școlii ruse de pictură de gen. Caligrafierea școlară după model nu-i reușea nicicând. Maniera sa era aceea a desenului liniar. Apoi, abandonând desenul, a rămas în continuare pasionat, în primele sale filme, pentru puritatea matematică a montajului în mișcarea sa. Gustul pentru secvență apare mai târziu, și-și explica ciudățenia acestei întârzieri, prin logica gândului lui Engels: "mișcarea atrage întâi atenția, abia apoi te gândești la ceea ce se mișcă." **

Leadership: Poți să trasezi reperele unei viziuni atractive dacă le privești de pe acea poziție de unde imaginea totală a omului se dovedește a fi aceea a unei entități creatoare ce se raportează direct calității de a fi sensibil?

Se dovedește sensibil omul cu valențe sufletești și artistice nebănuite, acela care studiază obiectele și însușirile lor, aplicând procedeul tot atât de concret al experimentului pentru a aprofunda înțelegerea teoriei și aplicării acesteia în lumina descoperirilor științifice. Un asemenea om se poate bucura de o operă de artă totală numai dacă ea cuprinde toate reperele unei schimbări care păstrează fondul vechilor reguli de compoziție, și dacă calitățile operei privesc imaginea unei noi realități, transfigurate.

Să însufletești ceea ce vede mintea, spre satisfacția ochiului care cuprinde frumosul și bunul gust, așa încât lucrurile pe care le acumulezi, încercând să le concentrezi în opere de artă, să pară mai puțin complicate decât se înfățișează la o primă privire. Ochiul se strecoară în orice lucru perfectibil în plan artistic, atât cât să vadă în lume o schimbare și să-i slujească minții printr-o mare varietate de cunoștințe. În acest caz regizorul Serghei Eisenstein devine un fel de oglindă a lumii, un fel de sursă de iluminare, de imagine arhetipală pentru acțiunea unei forțe de creație care provoacă uimire și o impresie de neuitat.

Dacă pictura reprezintă culoare, rod al imaginației poetice, o formă de viață care își descoperă propria identitate, și se distinge prin calitatea de a recunoaște frumosul, sub toate formele lui, atunci Eisenstein adăpostește o rară doza de talent care îi împrejmuiește ființa cu calitatea de a fi sensibil.

El pare a trăi în spațiul armonic gândit de un artist al formelor plastice, care își împărtășește viziunea conform noilor curente impuse de circumstanțele schimbătoare ale societății și de posibilitățile bugetare, dar cu amendamentul că trebuie să fie conștient de ce se află dincolo de coaja vizibilă a lucrurilor, dincolo de progresul lumii, dincolo de cuvinte, imagini sau tăceri.

Extindem un pic acest punct de vedere. Când spunem că "Mișcarea atrage întâi atenție, abia apoi te gândești la ceea ce se mișcă", ne gândim la o activitate nelipsită din viața oricărui artist care dorește să își mențină convingerile, sentimentele, intensitatea lor, nivelul de cunoștințe, pe pozițiile unei concepții originale despre lume, viață și creație.

Leadershipul este maniera regizorului de a reda realitatea unei experiențe de viață pur personale cu ajutorul convingerilor și sentimentelor care, generate prin sugestie și prin imagine, pot să persiste ca un fundal al memoriei vizuale în subconștientul celor care s-au format intelectual sub regimul subiectivității.

Imaginea totală a omului se dovedește a fi aceea a unei entități creatoare ce se raportează direct la calitatea de a fi sensibil, atunci când devenirea sa ca artist se află în opoziție cu staticul unui destin potrivnic, când el își manifestă afecțiunea în felul lui unic de a fi, în atmosfera unei povestiri de viață de la care nu știi ce să te aștepți. În această ordine de idei, reperele unei viziuni atractive sunt administrate unui subiect sensibil prezentat într-un mod inedit. Iar în ceea ce privește aplicarea rezultatelor descoperirilor noastre, amintim tematica căutării sensibilului ca o oportunitate care poate contribui la aspirațiile de intelectualitate artistică.

Locul științei în leadership este un rezultat al culturii plastice și al temperamentului regizoral, care are forța să individualizeze forme de exprimare artistică, să supună întregul material imaginativ al operei la un fundament stilistic personal: "tot ceea ce creez trebuie să atragă mai întâi atenția omului, apoi să-i direcționeze gândirea spre ceea ce îl interesează mai mult."

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/locul-stiintei-in-leadership.html